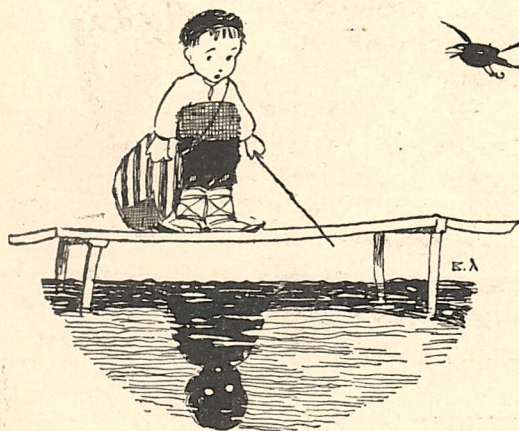

ГЛУПАВИЯТЪ ШИШО.

Запѣли агънцата въ кошарата, запѣла на-среща нисичката дѣдова Баюва кръчмичка, запѣли цѣфнали-тѣ сливи надѣ плети-щата, викнала уличка-та. Навела се баба му на Шиша, бутнала го за рамото:

— Хайде, чедо, стига си спалъ! Тръгвай, че дѣдо ти прималнѣ отъ гладъ.

Скочилъ Шишо. Нахлулъ калчищнитѣ си гашички, приметналъ презрамо торбичката, съ топлата житена питка, взелъ писаното бакраче, пълно съ копривена чорба, тръгналъ. На Коминчето ще отива. Тамъ дѣдо му орѣлъ. Миналъ кржстопжтя, стигналъ голѣмия мостъ. Спрѣлъ се Шишо да погледа. Рѣката била запалена. Тича надолу, съска, прѣска искри, пърли върбалака. Пѣй. Огледалъ се Шишо. Долу въ водата едно малко черно момченце като него. Станало му много драго. Засмѣлъ се. И долнѣото момченце се засмѣло. Шишо взелъ едно камъче, захвърлилъ. Цамбукнало. Черното момченце избѣгало. Кога погледналъ Шишо, то пакъ се облещило.

Сѣтилъ се Шишо, че дѣдо му е огладнѣлъ и тръгналъ нагоре презъ позлатенитѣ отъ слънцето жита. Вървѣлъ шо вървѣлъ, насреща му изкочилъ единъ голѣмъ пѣдпѣдъкъ.

— Пѣд-пѣдъкъ джау! джау! — извикалъ той.

А на Шиша му се чуло:

— Питката дай! дай!

— Не може, — рекѣлъ Шишо, — за дѣда е.

Пѣдпѣдъкътъ се разсърдилъ и прѣпналъ. Отишѣлъ къмъ блатото надолу да се оплаче на Щъркела. Щъркелътъ имъ билъ царъ. Той въ това време гонѣлъ жабитѣ, защото презъ нощта много квакали и не го оставили да спи.

— Не дава питката, — рекѣлъ пѣдпѣдъкътъ.

— Кой?

— Шишо.